

τὴν ζωὴν μου θὰ ἐδίδα διὰ νὰ σᾶς σώσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν ἣτις σᾶς θανατόνει.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ σώσῃ, δὲν θέλω κάνεις νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ, δὲν θέλω κάνεις νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ματθίλδη!

ΜΑΤΘΙΑΔΗ. Ἀφήσατέ με! Ἀφήσατέ με! (Ἐξέρχεται βιαίως, ἡ θύρα μένει ἀνοιχτὴ καὶ φαίνεται ὁ Πέτρος κρατῶν σάρωθρον ἐκ πτερῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΟΣ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πρὸς Θεοῦ! . . . (Καταβαίνει τὴν σκηνὴν, δεξιὰ.) Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐγκαταλείψω! . . . Αὐτὴ ἡ ἀπελπισία εἶναι τρέλλα. . . Ὅλην τῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν τὰς μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ! . .

ΠΕΤΡΟΣ. Καταθέτει τὸ σάρωθρον καὶ κλείει τὴν θύραν.) Τί τρέχει λοιπὸν; Τὴν πειράζετε.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Προσπαθῶ νὰ τὴν παρηγορήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῇ! . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, Πέτρε, πόσον ἡ λύπη τὴν ἠφάνισε; . . πόσον ἥλλαξε; πόσον ἐγίνεν ὠχρά!

ΠΕΤΡΟΣ. Τί σᾶς μέλει; Δότε με τὴν ἄδειαν, τέκνον μου, νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Δὲν κάμνετε καλὰ ν' ἀγαπᾶτε τὴν κυρίαν Πιερβάλ. Ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀδριανοῦ πρέπει νὰ τὴν σεβασθῇτε! . . . Καὶ ἐπειτα εἶναι γυνὴ ἣτις δὲν σᾶς ἀρμόζει· σὺς μονογενὴς υἱὸς τοῦ πλουσιωτέρου μας ναυπηγοῦ, πρέπει νὰ ζήσετε εἰς τὸ ἄβρ, ἡσυχως, ἐμπορικῶς εὐτυχῆς· πρέπει νὰ νυμφευθῇτε μικρὰν καλὴν νέαν, ἄνευ μεγαλοφυΐας, ἣτις θὰ ἔχῃ μὲν πνεῦμα, δὲν θὰ εἶναι ὁμως καλλιτέχνης, δὲν θὰ κάμῃ μὲν τὴν εἰκόνα σας, ἀλλὰ οὔτε οὐδενὸς ἄλλου, καὶ μόνον ὑμᾶς θ' ἀγαπᾷ. Ἐγὼ γνωρίζω αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. (κάθεται δεξιὰ) Ἐχεις δίκαιον, Πέτρε, πρέπει νὰ τὴν λησμονήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι νέαι! Διὰ τί ἐπιμένετε εἰς αὐτὴν ἣτις δὲν σᾶς θέλει;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε.

ΠΕΤΡΟΣ (δυσηρητημένος.) Διὰ τί ν' ἀναχωρήσετε;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τῇ προζενῶ δυσἀρέσκειαν.

ΠΕΤΡΟΣ (μετὰ πονηρίας) Δὲν προξενεῖτε δυσἀρέσκειαν εἰς ὅλους ἐδῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Τί ἐννοεῖς;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐννοῶ ὅτι εἶναι καὶ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα εἰσθε πολὺ εὐχάριστος . . . εἰς ἐμέ . . . παρδειγματος χάριν . . . εἰς τὴν Κυρίαν . . . εἰς τὴν Κυρίαν Λευκὴν . . . ἰδοὺ ἀξιόραστος κόρη! . . . ναί

μὲν δὲν τὴν ἐπαινοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν Ἀστὴν, ἀλλὰ . . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ναί, νομίζω ὅτι θὰ γίνῃ ὠραία.

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Θὰ γίνῃ! . . . βλέπω καὶ τὰς θέλει ἐτοιμοὺς τὰς ὠραίας . . . Δὲν ὑποπτεύεται ὅτι ἡ μικρὰ Λευκὴ τὸν ἀγαπᾷ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἐχει ἤδη πολὺ πνεῦμα.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ παιδεῖαν! καὶ εἶναι τόσον εὐθυμος ὅταν δὲν εἶναι λυπημένη! . . . Ἄ! αὐτὴ ἂν ἤθελε κάνεις νὰ τὴν παρηγορήσῃ δὲν θὰ ἐφαίνετο ἀπότομος (ὁ Ὀκτάβιος σιωπᾷ.) (κατ' ἰδίαν) Δὲν ἐννοεῖ . . . δὲν βλέπει τίποτε. Δίκαιον ἔχουν νὰ λέγουν ὅτι ὁ ἔρως εἶναι τυφλός . . . δι' ὅλα.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Πέτρε, αὐριον θὰ εἶμαι εἰς Παρισίους.

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐριον;

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ἄν ἡ Κυρία δὲ Πιερβάλ ἀσθενήσῃ, ἡ ἡ Κυρία Δεζωδιέρ ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ γράψε με.

ΠΕΤΡΟΣ. Νὰ παρηγορῇ τις καὶ νὰ διασκεδάζῃ τρεῖς γυναῖκας ἀπελπισμένας δὲν εἶναι εὐκαλόν, καὶ τώρα ποῦ θὰ εἶμαι μόνος. . .

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω· ἀνετράφην εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ σας Ἀδριανοῦ, καὶ ἂν δὲν εἶμαι μέλος τῆς οἰκογενείας . . .

ΠΕΤΡΟΣ. ὦ! ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ᾄναι τις μέλος οἰκογενείας.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Εἶμαι ὁμως κατὰ τὴν καρδίαν, τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν μνήμην.

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Τί ἀνόητος ποῦ εἶναι!

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Ὁ Ἀδριανὸς μὲ μετεχειρίζετο ὡς ἀδελφόν του, θὰ εἶμαι υἱὸς διὰ τὴν μητέρα του.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ. Κάμε εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορέσω νὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε. (ἔξέρχεται)

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΗ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 509.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ αἱματόφυρτος Κανσάς.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον τόπον εἰσαι, Σάμ;

Ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπέτεινε πρὸς νέον μαῦρον τριακονταπέντε ἐτῶν φαιδρὸν καὶ ἐξυπνον, ξυρίζοντά με μετὰ σπανιωτάτης ἐλαφρίας, κονίζοντα τὸ πρόσωπον καὶ περιχέοντα τὴν κεφαλὴν μου μὲ ἀνθόνερρον. Ἐγίνοντο δὲ ταῦτα εἰς Ἀηβενουόρθ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Planters.

— Ἐγὼ, ἀφέντη, γεννημένο 'ς τὸ Μισουρή.

— Ἐγεννήθης λοιπὸν δούλος;

— Ναί, ἀφέντη, σκλάβος ἐκεῖ 'ς τὸ Οὐέστο. Ἀφέντη μου πολὺ κακὸ, πάντα μεθυμένο, πάντα ξύλο ἐμὲ τὸν κακομοῖρη.

— Καὶ πῶς ἐλευθερώθης; ἴσως θὰ ὑπρέτεις εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐγὼ ποτὲ, ἀφέντη, νὰ πιάσῃ, τουφέκι· ἐγὼ θὰ ἔκαμνα μεγάλο κακὸ. Ἐγὼ κολυμπῶ.

— Κολυμβᾷς; Ἐνόησα. Θὰ ἐπέρασες κολυμβῶν τὸν ποταμὸν διὰ νὰ ἔλθῃς εἰς ἐπαρχίαν ἐλευθέραν.

— Ναί, ἀφέντη. Μία βραδυὰ μαύρη, βγαίνω ἀγάλι· ἀγάλια ἔξω ἀπ' τὸ Οὐέστο, τρέχω 'ς τὸν ποταμὸν, φτάνω 'ς ἐκεῖνα τὰ δένδρα, κάθουμαι 'ς τὸν ἄμμο, καὶ βλέπω ἴσια μὲ τὴν αὐγὴν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ φῶτα τῶν σπητιῶν. Τὰ χαράματα, βγαίνω μέσ' ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ περνῶ τὸ ποτάμι.

— Ἐκτοτε λοιπὸν εἶσαι ἐλεύθερος;

Ὁ δὲ Σάμ ἀπεκρίθη δείξας μοι ὅλους τοὺς ἐδόντας.

— Οἱ κάτοικοι τῆς Κανσᾶς, ἐπανέλαβον, ὑπερασπίζονται τοὺς δούλους, καὶ αὐτοὶ θὰ σ' ἐβοήθησαν νὰ γλυτώσῃς.

— Ὅχι, ἀφέντη, ἐγὼ βοηθήσει ἐμένα.

Προσέθετο δὲ ὅτι εἰς οὐδένα ἐξεμυστηρεύθη ποτὲ, διότι καὶ μέχρι τῆς περικομῆς τῆς φυγῆς του δὲν ἦτο ἀποφασισμένος. «Ὁ Κύριος, εἶπε, μὲ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ κεφάλι μου.» Ἦτο δὲ Μεθοδιστὴς ὡς οἱ πλείστοι τῶν Μαύρων, καὶ τινὰ πρῶτον ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀναλογιζόμενος «τὰς πολυαριθμοὺς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου», πλησιάζας τις εἶπεν εἰς τὸ οὖς του· «ἐξύπνησε, Σάμ, φύγε καὶ γενοῦ ἄνθρωπος.» Εἰ δὲ καί, ὡς ἔλεγεν, ἐνόησεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐλάλησεν εἰς αὐτόν, ὅμως ἐδίσταζεν ἔτι. Δὲν θὰ κάμω, ἐσκέπτετο κακὴν πρᾶξιν φεύγων; Δὲν θὰ κλέψω κατ' αὐτόν τὸν τρόπον χίλια διακόσια τάλληρα ἀπὸ τὸν κύριόν μου; Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ λέγων ὅτι ἀνῆκεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν Θεὸν παρὰ εἰς ἄνθρωπον.

— Καὶ σὲ κατεδίωξαν;

— Ναί, ἀφέντη.

Μοὶ εἶπε δὲ ὅτι ὁ κύριός του ἐλθὼν εἰς Ληθενουόρθ ἀπήντησεν αὐτόν καθ' ὁδόν, καὶ προτείνας πολύκαννον, καὶ ἄρπάσας τὸν φυγάδα ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὅπως τὸν σύρη εἰς παραμένουσιν λέμβον, «Ἐλα, ἀνέκραξε, στανᾶ!» Ἀλλὰ συναθροισθέντων πολλῶν, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἔκραζον «ἄφες ἡσυχον τὸν μαῦρον,» οἱ δὲ «ξεκοίλιασέ τον», ἐπῆλθαν γροθιοκοπήματα εἰς τιμὴν τοῦ Σάμ καὶ ῥῆξις διαρκέσασα ὁλόκληρον ἡμέραν, καθ' ἣν ἐθριαμβεύσαν οἱ ἀντίπαλοι τῆς δουλείας.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶχε συμβῆ πρὸ ἑξ ἐτῶν, ὅτε ἡ

ἐπαρχία Μισουρή, εὐφορὸς εἰς ἄκρον καὶ δασώδης καθ' ἣν ὦραν γράφω, ἦτο τότε προστάτης τῆς δουλείας, ὀλίγους μὲν ἔχουσιν κατοίκους ἀλλὰ θηριώδεις, ὧν τὸ ἐπάγγελμα ἦτο ἡ ἐκδρομὴ καὶ ἡ πώλησις δούλων. Πρὸ ἐννέα ἐτι ἐτῶν, ἦτοι τὸ 1854, οὔτε ὄνομα εἶχεν ἡ ἀπέραντος αὕτη χώρα, ἡ ἀπὸ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς τοῦ Μισουρή μέχρι τῶν πετρωδῶν ὄρέων ἐκτεινόμενη. Συμμορία ἀγρίων Ἰνδῶν ἐπλανῶντο εἰς τὰς ἀχανεῖς πεδιάδας κυνηγοῦσαι ἐλάφους, βουβάλους καὶ αἰγάγρους. Καὶ διεσχίζοντο μὲν αἱ πεδιάδες ὑπὸ δύο ὁδῶν, τῆς μὲν ἐκ μεσημβρίας πρὸς Santa-Fé, κατὰ τὴν νέαν Μεξικὴν, τῆς δὲ πρὸς δυσμὰς διὰ τοῦ ποταμοῦ Πλάττου αἵτινες ἔφερον πρὸς τὴν λίμνην Σαλὲ καὶ τὸν Σὴν Φραγκίσκον, ὅμως ἡ χώρα ἦτο εἰσέτι ἀφιερωμένη εἰς θήραν ἐνεργουμένην ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν. Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀνεγείρει ἐκεῖ ἐξ ὀχυρᾶ, οὐχὶ τόσον χάριν τῶν λευκῶν καὶ τῶν περιηγητῶν, ὅσον χάριν ἀσφαλείας τῶν παραχωρηθέντων εἰς τοὺς Ἰνδοὺς δικαιωμάτων. Ἀλλὰ τὸ 1854, ἔτος σμῆνος ἀποίκων διαβάντες τὸν Μισουρὴν ἐπὶ λέμβων καὶ σχεδιῶν, κατέλαβον τὰ μεταξὺ τῶν ὀχυρῶν Καλὸν καὶ Ληθενουόρθ ὑψώματα, ἐκτίσαν καλύβας, ἐμοιράσθησαν τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς γῆς καὶ ἐθεμελίωσαν τὰς σήμερον τοσοῦτον ἀκμαίας πόλεις Ὁμάχαν, Νευράσκαν, Ἄτκισον καὶ Ληθενουόρθ ὑπαγομένους εἰς τὴν ἐλευθέραν χώραν τῆς Νευράσκας καὶ τὴν πολιτείαν Κανσᾶς. Τότε ἤρχισε κατὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Μισουρή ὁ ἀμείλικτος καὶ πλήρης περιπετειῶν ἐκεῖνος ἀγὼν, οὗ ἕνεκα ἐδόθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ὀδυνηρὸν ἐπώνυμον «Κανσᾶς ἡ αἱματόφυρτος,» ἀγὼν πρόδρομος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, διαρκέσας ὅλην ἑξαετίαν. Αἱ πόλεις Λαυρεντία καὶ Ληθενουόρθ ἐθεμελιώθησαν ἕνεκα ταύτης τῆς πάλης.

Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν μεγάλην ἐριδὴ τὴν μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων καὶ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς δουλείας, ἀνακωχὴ ὀνομασθεῖσα ὑπὸ τῆς ἱστορίας «Σύμβασις τοῦ Μισουρή», ἐγένετο τὸ 1820, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ δουλεία εἰς τὴν δυτικὴν χώραν τὴν πέρα τοῦ βαθμοῦ πλ. πρὸς ἄρκτον 36° 30', ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Μισουρή τὸ ὑπερβαῖνον τὸ ὄριον τοῦτο. Ἐν διαστήματι τριᾶκοντα ἐτῶν ἡ σύμβασις αὕτη ἐτηρήθη, καὶ οὔτε ὅτε ἐξερράγη εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς ὁ κατὰ τῆς δουλείας πόλεμος παρέβησαν αὐτὴν κατὰ τὴν δύσιν. Ἐγγιζόντος ὅμως τοῦ τελευταίου μεγάλου ἀγῶνος καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐφάνησαν πολλὰ εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν ὅρων τῆς ἀνακωχῆς. Οἱ δουλοκτήμονες, οἱ τινες εἶχον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πολιτείᾳ τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ κατοικῶσι μετὰ τῶν δούλων αὐτῶν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ ἀπηγορευμένου ὁρίου, ἠθέλησαν νὰ ἐπιβάλλωσι τοὺς οἰκείους κοινωνικοὺς θεσμοὺς εἰς τὰς ὀπισθεν αὐτῶν κειμένας

χώρας, τὰς ἐκτεινομένας ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πετρωδῶν ὀρέων. Πάντες οἱ νότιοι συνέτρεχον αὐτοὺς ἂν καὶ τὸ κίνημά των ἀντέκειτο ἀμέσως πρὸς τὸν νόμον. Μυστικαὶ ἐταιρίαι ὀργανίσθησαν εἰς πολλὰς πολιτείας, οἷον αἱ *Κοινωνικαὶ γραμμαὶ*, τὰ *Τέκνα τῆς μεσημβρίας*, καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνεταγισθέντες ὠρκίσθησαν νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν φυτευτῶν οἱ τινες, καταφρονεῦντες καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀνακωχὴν καὶ τὴν σύμβασιν, ἤθελον νὰ φέρωσι τὴν δουλείαν πρὸς δυσμὰς τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Οἱ δουλοκτημονες τοῦ Μισουρή ἐκέρδησαν τὴν πρώτην μάχην χωρὶς καὶν ἄπαι νὰ πυροβολήσωσιν· ἐφήφισαν νόμον ἐγγώριον μὴ παρατηρήθέντα μὴτ' ἐν Νιοεβοράκῳ μὴτ' ἐν Βοστόνῃ, ἐπεκτείνοντα τὰ δυτικὰ αὐτῶν ὅρια ἀπὸ τῆς πρὸς ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν γραμμῆς, διὰ τῆς πύλεως Κανσαῖ· μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ σχηματιζομένης, προσθέσαντες οὕτω εἰς τὴν πολιτείαν αὐτῶν καὶ ἐπομένως εἰς τὴν δουλείαν, ἕξ μεγάλα κομητάτα πολυάριθμα σήμερον. Καὶ ἡ μὲν πρῆξις ἦτο παρανομοπάτη, οὐδεὶς ὅμως εἰς τὰς πρὸς ἀνατολὰς πόλεις δὲν ἠθέλησε νὰ κατακρίνῃ αὐτὴν πρὶν ἢ δημοσιευθῶσι τὰ bills τὰ δίδοντα ἰσχὺν νόμου, καὶ κατοικηθῇ ἡ παρεληφθεῖσα χώρα ὑπὸ δουλοκτημόνων, οἳ τινες διὰ τοῦτο ἐφαίνοντο θριαμβεύοντες. Ἀπὸ τῆς νέας ταύτης πολιτείας ἀναχωροῦντες ἀδιακόπως ὀπίθοι τῶν ἀνωτέρω ἐταιριῶν, κατελάμβανον τὰς ἰδιοκτησίας τῶν κυνηγῶν τῆς Δελουάρης καὶ τῆς Κανσαῖ. Ἐκαστος ἔποικος, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς μαύρους, ἐσφετερίζετο τὰ καλλήτερα μέρη. Οἱ ἐν Ἀγίῳ Λοδοβίκῳ καὶ τῇ Νέα Ἀνγκλίᾳ ἐχειροκρότουσαν τὸ θάρρος αὐτῶν, οἱ δὲ γερούσιασται καὶ ἡ ἀριστοκρατία τῶν σωματεμπόρων, ἀντὶ νὰ καταμηνύσωσιν εἰς τὴν δίκην τῶν νόμων τοὺς μισουρείους φυτευτὰς, ἐνεθάρρουν τὴν κατὰ τῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν ὕβριν. Ἐμφελοῦμενοι ἀπὸ τῶν διακρίσεων τῶν πολιτικῶν μερίδων καὶ δισπείροντες ἀνησυχίαν, κατώρθωσαν δευτέραν σύμβασιν, καθ' ἣν τὸ ζήτημα τῆς δουλείας ἐπρεπε νὰ λύεται ἐν γένει ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐκάστης ἐπαρχίας νεωστὶ συγκροτηθείσης, ἢ τις ἤθελε ζητήσῃ νὰ γείνη μέλας τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν. Κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν φυτευτῶν τῆς Μισουρή καὶ τῆς Καντουκὺ, δυνάμει τῆς πράξεως ταύτης αἱ ἐπαρχίαι τῆς Κανσαῖ καὶ τῆς Νευράσκα ἐλάμβανον τὸ δικαίωμα νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ τῆς δουλείας. Τότε οἱ ἄρκτιοι ἐφάνησαν εἰς τὴν σκηνὴν, διότι ἐὰν ἡ Νευράσκα ἐπαυεὶ οὐσα ἐλευθέρια, τὰ ὅρια τῆς δουλείας, πρὸς τὴν δυτικὴν Ἀμερικὴν, θὰ ἐξετείνοντο μέχρι Βοστόνης. Ἡ ἐταιρία τῶν βοηθημάτων ὑπὲρ τῶν ἐποίκων τῆς ἄρκτου συνεκρετήθη εἰς Μασσαχουσέτην, καὶ πλούσιοι ἐνοικιασταὶ κτημάτων, καθηγηταὶ πεπειθήσεις

ἔχοντες ἐνθέρμους καὶ νέοι ποιηταὶ ἀνεχώρησαν εἰς Μισουρή ἐπὶ τῇ προθέσει νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὰς νέας ἰνδικὰς χώρας, νὰ δεχθῶσι τὴν σύμβασιν καὶ, καθὼς ἐλεύθεροι πολῖται, νὰ ψηφίσωσιν ἐλεύθερον πολίτευμα ὑπὲρ τῆς Κανσαῖ. Μία τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν ἔκτισε τὰς καλύβας αὐτῆς εἰς Ληθενουόρθ' καὶ Ἄτκισον, καὶ ὁ πρῶτος ἐκ τῆς ἄρκτου ἐρχόμενος ἔποικος ἐὰν δὲν ἐδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶχε δούλους, ἐρρίπτετο εἰς μίαν λέμβον ἄνευ τροφῆς καὶ κωπῶν καὶ κατεδιώκετο ὑπὸ σκωμμάτων καὶ ἀπειλῶν. Τὰ *Τέκνα τῆς μεσημβρίας* συνῆλθον εἰς Οὐεππόρτ, κατὰ τὰ ὅρια τῆς Κανσαῖ, καὶ μετὰ λόγους βιαίους ἐπειψήφισθησαν ὁμοφώνως τὰ ἑξῆς:

« Τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας ταύτης ὑποχρεοῦνται, ἅμα προσκληθέντα ὑπότινος πολίτου τῆς Κανσαῖ, νὰ ἐτοιμασθῶσιν ὅπως ἐνεργοῦντα ἐκ συμφώνου ἀποκρούσωσι πάντα ἔποικον ἢ πάσαν ἐταιρίαν ἐποίκων, οἳτινες ἤθελον παρουσιασθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἐταιρίας τῶν βοηθημάτων ὑπὲρ τῶν ἐποίκων τῆς ἄρκτου.

Ἡ δὲ ἐν Ἄτκισον ἐκδιδομένη ἐφημερίς Squatter Sovereign ἐδημοσίευσεν τὴν ἀκόλουθον διακήρυξιν τῶν φυτευτῶν.

« Θέλομεν ἐξακολουθήσει ἐφαρμόζοντες τὸν νόμον τοῦ Lynch, ν' ἀπαγγωνίζωμεν, ν' ἀλείφωμεν μὲ πίσσαν, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ κυλίωμεν ἐντὸς στρώματος μὲ πτερὰ καὶ νὰ καταποντίζωμεν εἰς τὸν ποταμὸν, πάντα ἄχρετον καθαιρέτην τῆς δουλείας, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ μολύνῃ τὴν χώραν ἡμῶν μὲ τὴν παρουσίαν του. »

Τὸν ἰσάβιον τοῦ 1854 τριάκοντα ἔποικοι τῆς ἄρκτου καλῶς ὀπλισμένοι καὶ ἔχοντες σκηνὰς καὶ τροφάς, διεπέρασαν ἐπὶ λέμβων τὸν ποταμὸν, καὶ ἀναβάντες τὸν Κανσαῖ ἤλθον εἰς τοὺς πρόποδας ὠραίου λόφου, μεταξὺ ἀνωμάλου καὶ ἀνθηφόρου πεδιάδος· στήσαντες δὲ τὰς σκηνὰς, ἤρχισαν νὰ κόπτωσι ξύλα ὅπως κτίσωσι καλύβας. Ὠνόμασαν δὲ τὸ μέρος ἐκεῖνο Λαυρεντίαν, ἐκ τοῦ ὀνόματός τινος Λαυρεντίου, ἀνδρὸς δημοτικοῦ. Τὸν ἐπόμενον μῆνα ἐξήκοντα νέοι ἔποικοι ἤλθον πρὸς τοὺς πρώτους, ὡσαύτως καλῶς ὀπλισμένοι καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἀνεγείρωσι πόλιν καὶ νὰ πατήσωσι χῶμα ἐλεύθερον. Ἡ τοσαύτη τὸλμη ἑκατὸν Γιαγκῶν, ἐλθόντων τόσῳ μακρὰν τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶν νὰ ἐγκατασταθῶσι μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς δουλείας προκαλοῦντες οὕτως εἰπεῖν τοὺς ἐναντίους, ἔβιασε τοὺς κατοίκους τῆς Μισουρή νὰ ἐνεργήσωσι τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς ἀποφάσεις των. Τριακόσια Τέκνα τῆς μεσημβρίας ἀναβάντα εἰς ἵππους διεπέρασαν τὸν ποταμὸν, καὶ στρατοπεδεύσαντα λίαν πρῶτ' καὶ βαλόντα προσκόπους προσεκάλεσαν τοὺς ἐποίκους τῆς Λαυρεντίας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν χώραν, ὑποσχόμενοι ὅτι δὲν θέ-

λουςιν ἐπιστρέφει πλέον. Ἔδωκαν δὲ αὐτοῖς τρίωρον προθεσμίαν ἵνα παραλαβόντες τὰ σκεύη των ἀναχωρήσωσιν. Ἀλλὰ κήρυξ Γκιγκῆς ἐκάλεσεν εἰς τὰ ὅπλα τοὺς νεοελθόντας, οἱ τινες ἀπέστειλαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἀπάντησιν εὐγενῇ μὲν σταθερὰν ὁμῶς. Ὅτε δὲ οἱ Μεσημβρινοὶ εἶδον τοὺς Γκιγκεῖς, ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν φανέντες μάλιστα εὐδιάθετοι νὰ πολεμήσωσιν ἐνόςῳ καὶ εἰς μόνος ἐδύνχτο νὰ κρατήσῃ ὅπλον· ἀλλ' ἤρχισαν νὰ δυσπιστῶσι πρὸς ἀλλήλους, ν' ἀμφισβῆλαι περὶ τῆς εὐστοχίας τῶν ὅπλων αὐτῶν καὶ νὰ γίνωνται ἄφροντες. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς δουλείας ἠλαττώθη κατὰ πολὺ, περὶ δὲ τὴν αὐγὴν οὐδὲ εἰς ἔμνευ πλέον εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐκτοτε ἡ Ασυρεντία δὲν ἐπυρρῶν εὐδαίμονοῦσα καὶ πληθυνομένη. Οἱ Μισούρειοι εἰσέβαλλον μὲν πολλάκις εἰς τὴν πόλιν, ἥ πολλὰ κτίρια φέρουσιν ἔτι καὶ σήμερον σημεῖα μάχης, ἀλλὰ οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ ἐξώσωσι τοὺς κατοίκους. Ἡ Ασυρεντία εἶναι σήμερον ἔδρα ἐλευθερίας πολιτείας, μικρὰ μὲν ἀλλὰ ὠρμία, ζωνρὰ ὅσον καὶ πόλις τῆς Ἀρκτου.

Καὶ τῆς Αἰθιοπιδῶν δὲ αἱ ὁδοὶ ἐγένοντο θέατρον πολλῶν μαχῶν. Τὰ τέκνα τῆς μεσημβρίας, κατοικοῦντα ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὴν δασύτην ὄχθην τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν γράφων ταῦτα, δὲν ἐνέδιδον. Αἶμα ἐρρίψουν εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς δρομίσκους καὶ μάλιστα ἐν κερῶ ἐκλογῶν· χιλιάδες Μισουρείων ἐπέρων τὸν ποταμὸν ἐπὶ λέμβων, ἐκυρίευσαν τὰς κάλπας καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐσχημάτιζον μεγίστην πλειοψηφίαν, δολίαν ὅμως, ὑπὲρ τῆς δουλείας. Ἀγαθὸς τις πολίτης, Οὐίλλιαμ Φίλιπς, ἐκακοποιήθη ὑπὸ τῶν Μεσημβρινῶν ὡς ὑπογράφας, καθὼς δικηγόρος, διαμαρτύρησιν ἐναντίον τῶν καταχρήσεων αἱ τινες εἶχον ἀτιμάσει τὴν ἐκλογὴν. Τὸν ἐρρίψαν εἰς λέμβον μεταβῆσαν διὰ τοῦ ποταμοῦ μέχρι Ουέστον, καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ μεταχειρίσθησαν αὐτὸν αἰσχροῦς, τὸν ἐπώλησαν ἐπὶ δημοπρασίας ὡς δούλον εἰς μαῦρον, πάντων διαβολικῶς ὠρυομένων καὶ ἀπειλούντων. Κατορθώσας ὅμως νὰ δραπατεύσῃ ἐπανῆλθεν εἰς Αἰθιοπιδῶν ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀντιστῇ εἴπερ ποτὲ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς δουλείας· διὸ καὶ εἰς πάσας τὰς συμπλοκάς ἦτο πρῶτος.

Πρὸ δέκα ἐτῶν ἄλλη τις συμμορία ἀναχωρήσασα ἐκ τῆς ἀπέναντι ὄχτης ἦλθεν εἰς Αἰθιοπιδῶν καὶ ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἐπὶ τινας ὥρας. Ἐπὶ προφάσει δὲ ὅτι ἠθέλον ὅπλα, εἰσῆλθον εἰς τὰς οἰκίας, διήρπασαν αὐτάς καὶ ἐκακοποίησαν τοὺς ἐχθροὺς τῆς δουλείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Φίλιπς ἀπέκρουσεν αὐτοὺς ἐλθόντας εἰς τὴν οἰκίαν του φονεύσας καὶ δύο, ἐφόνευσαν καὶ ἐκεῖνον ἐκαυσαν δὲ καὶ ταύτην ὁμοῦ μετὰ πολλὰς ἄλλας.

Ἐν τσοῦτῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐποίκων πῦξαν καθ' ἑκάστην· συνήρχοντο δὲ ἀπόφασιν ἔχοντες ν' ἀντι-

σταθῶσιν εἰς τὰς εἰσβολὰς τῶν δολοφόνων. Κρατοῦντες εἰς τὴν μίαν μὲν χεῖρα ὅπλον εἰς τὴν ἄλλην δὲ δίκελλαν, ἐμάχοντο ἅμα δὲ καὶ ἐξεχέρουν τὴν γῆν, ἕως οὗ ἐθριαμβεύσαν καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ εἰς τὰς μάχας.

Ἐκ τῶν κωμικῶν περιπετειῶν τοῦ ἀγῶνος τούτου ἀναφέρομεν μίαν μάχην, καθ' ἣν ὁ ἀρχηγὸς Clay Pate ἢ Πετροκέφαλος ἐπρωταγωνίστησεν.

Ὁ Βιργίνιος οὗτος πολίτης, ὅστις ἐσεμνύνετο ἐπὶ στρατιωτικῇ ἐμπειρίᾳ, ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν πενήκοντα ἑξὺ υἱῶν αὐτοῦ, καὶ διεκήρυξεν ὅτι θὰ φάγη τοὺς εἰκοσιέναν ἐποίκους οἱ τινες εἶχον παρακολουθήσει τὸν Ζὸν Βράουν. Ὁ Πετροκέφαλος ἔδωκε στρατιωτικὸν ὄργανισμὸν εἰς τὸ μικρὸν στρατεύμα· του, καὶ πεζικὸν καὶ ἵππικὸν καὶ σκεύη στρατιωτικὰ καὶ σκηνάς, πάντα ταῦτα εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ· καὶ ἐπειδὴ εἶχε λεηλατήσῃ πρὸ μικροῦ τὴν ἐχθρὰν πόλιν τῆς δουλείας Πελμύραν, αἱ ἡμίονοί του ἦσαν κατὰφορτοί. Ὁ Βράουν ἀντετάχθη εἰς αὐτὸν καὶ μετ' ἀγῶνας χαλεποῦ, ἐκατέρωθεν, ὁ Πετροκέφαλος παρεδόθη εἰς τὸν γενναῖον πρεσβύτερον, ἀφρὶς καὶ ξίφος, καὶ σκεύη, καὶ λάφυρα, καὶ εἰκοσιέναν αἰχμαλώτους, καὶ νεκροὺς, καὶ τραυματίας καὶ τὴν ὠραίαν σκηνὴν του.

Τὸ δὲ 1861 ἦτοι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν μάχην τὴν συγκροτηθεῖσαν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου μου ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς Αἰθιοπιδῶν ὑπερασπιζομένων τὸν φίλον μου Σάμ, ἡ αἱματόφυρτος Κανσᾶς κατετάχθη ὀριστικῶς ὡς *Ἐλευθέρα Πολιτεία* μετὰ τῶν ἠνωμένων, καὶ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπουλώθησαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΛΟΥ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΣΙΟΣ.

Ἐξ μόλις μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου προέδρου τῆς *Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ* θρηνοῦμεν καὶ τὸν τοῦ δευτέρου. Ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, τὴν προεδρείαν ἀπεποιεῖτο ἐπιμόνως ὁ Κωνσταντῖνος οὐχὶ δι' ἑλλειψιν προθυμίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος ¹⁾. Ἀλλ' οἱ ἑταῖροι τιμῶντες τό τε φρόνημα καὶ τὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐπέμενον καὶ αὐτοὶ, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐμελλε νὰ στερηθῇ τόσῳ ταχέως ἡ ἑταιρία τῆς εὐεργετικῆς αὐτοῦ προστάσεως. Ἐκεῖνος ὅμως ἀποποιούμενος δὲν ἐλανθάνετο τοσοῦτον μάλιστα ἥσθάνετο ὅτι ἡ φθοροποιὸς νόσος εἶχε προοδεύσει, ὥστε καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν φιλοξενηθέντες εἰς τὸ ὄχημα αὐτοῦ συναπληρόμεθα πρὸς

¹⁾ Πανθ. τῆμ. ΚΑ', σελ. 457.